

5 Μ' 7

στόν Νίκο Στάγκο

Τσαί στίς 5 μέ τήν δεσποινίδα 7
Χολέρα σέ μιά ἐπαρχία τῆς Βεγγάλης
Τό τρομερό σκοτάδι ἄσπρισε
Μέ μιά σταγόνα ἡλίου τῆς νύχτας τό μελάνι

Ἀνάσταση μέ κανονιές καί βαρελότα
Χρόνια πολλά στόν πρωινό καθρέφτη
Εἶδηση καμμιά ἀπό κανέναν πουθενά
Μαῦροι λεκέδες στά μεταξωτά φορέματα

Ἡ κούραση πού ἔκανε νά φαίνονται ἀτέλειωτα
Δυό θήματα ἀπό δῶ ὡς τή γωνιά
Μέ τήν ψυχή τῆς τηλεόρασης στό στόμα
Φωτίζεσαι μιῶς χαμογελᾶς καί χάνεσαι

Εἰκόνα ἀπό νάιλον κι ἠλεκτρόνια
Πού σέ βλέπω μέ κλειστά τά μάτια μόνο
Κινηματογράφος πού παίζει
Μέσα μου ἀσταμάτητα γιά χρόνια

Πιό πέρα ἀπ' τόν ὀρισμό τοῦ ἀνοήτου
Τό σῶμα σου πού δέν αἰσθάνεται
Τίποτα κάνοντας ἔρωτα
Στοῦ καθενός τό σφιχταγκάλισμα

Καί ὁ ἀναμμένος ἑαυτός μου
Σάν Βουδδιστής στή Σαϊγκόν
Σάν φοιτητής στήν Οὐάσιγκτον
Γυναίκα στό Σικάγο.

ΤΑ ΟΞΥΓΟΝΟΚΟΛΛΗΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

στόν Ραϋμόνδο Ρουσσέλ

Μέ τραίνα πού γκρεμίζονται πολύ ἀργά ἀπό γέφυρες
Καί λειώνουν σάν ζαχαρωτά πού πέφτουν στό νερό
Ἄερόστατα πιάνουν φωτιά ἀλλά δέν ἀναφλέγονται
Τά παρασέρνουν οἱ ἄνεμοι πού τά καταβροχθίζουν
Κιτρινισμένα πρόσωπα στούς χάρτες τῆς Ἀσίας
Μικροῦλες κολυμβήτριες βουτώντας μέσ τή θάλασσα
Γίγαντες πού ψηλαφοῦν μέ τ' ἀεροδάχτυλά τους
Τή πληγή ἑνός παρθένου δάσους πού βραδυάζει
Κορίτσια στιγμιότυπα μέσα στά μισοφόρια τους
Πόθοι πού ἀγρίεψαν κι ὀρμοῦν γιά νά τίς ἀπολαύσουν